

NEMZETI TÁRSALKODÓ

September 6dik napján 1836.

A' MENYEKZŐ ELŐTTI EST.

(Zschokke után.)

„Mű bizonynal igen boldogok leszünk!“ monda Lúiza nénjéhez a' menyekző előtti estén 's arczáji inkább meg inkább kipirulának, szemeknek örömteljes volt élénk csillogása. — Igen könnyen eltalálhatjuk, ha egy mátkácska így szól „mű“ kit érthessen az által.

„Azon édesem nem kétkedek,“ viszonzva a' nénike, „csak vigyázzatok, hogy azok is maradjatok.“

„Ah! miként kétkedhetni azon is, hogy mű nem maradunk azok! Én ösmerem magam. 'S ha szinte nem is volnék még jó, de irántai szerelmem bizonynal jobba teend. 'S így, mig csak egymást szeretjük, boldogtalanok nem lehetünk; szerelmünk soha sem fog meghűlni.“

„Ah — sohajta a' néni — te úgy beszélsz miként egy 19 évü lányka beszélhet menyekzője előtti napon, elfogúltan a' már teljesülendő kívánatoktól, a' szép remények és sejtések mámorától. Édesem, hidd nekem, a' szív is elvénnül, eljönnek majdon azon napok is, midőn az érzékek ingere elvész; 's miután a' káprázat eltűnt, akkor kezd feltűnni, ha valóban szeretem-

dők vagyunk-e? Midőn az ingerteljest a' megszokás mindennapivá tette, midőn az ifjúi virulás megroskadt, midőn a' házi életben a' világhoz mind több meg több árny vegyült, akkor, lelkem Lúizám akkor, 's nem előbb mondhatja el férjéről a' nő, ha valóban szeretendő-e? akkor a' férj is nejeről, ha maradandó kellemmel bír-e? De valóban menyekződ előtti napon tőlem ilyesmik csodáson jöhetnek.“

„Értelek, jól értelek téged, lelkem néni, te akarád mondani, hogy csak viszonyos jó tulajdonink azok, mik az egymás iránti becsét fenntarthatják. De az, kié én vagyok, — mert hiszen magamról nem szabad szólanom, én csak a' jó akarattal vagyok él — nem a' legmélto'bb, legnemesb minden ifjak közt? Nem bír-e ő, mind azzal, mi csak egy élet-boldogságára kell?“

„Ó gyermek! — szólla a' néni — mind ez légyen úgy, hiszen mind te, mind ő jók vagytok. De ezen sajátságok, még csak szép reményű virág, távol az üdö viszonyi által kifejtett megéréstől. Istenem! 's valyon melyik virág csalta meg reményünket inkább mint ez? mert soha sem tudhatni, minő azon föld, melyben az gyökerét verte. Ugyan ki ösmerhetné a' szívnek rejtekeit?“

„Ó édes nénikém, te szintúgy megijesztesz.“

„Annál jobb édes Lúizám; lásd ilyes valami éppen illik a' menyekző előtti estéhez. Téged oly lelkemből szeretlek, 's azért úgy kell szólnom, a' hogy érzek. En nem vagyok még banyó, mert isten után huszonhét évvel még könnyedén megférhetni a' világgal, 's így még igen messze van, hogy csupán csak az olvasóra szoruljak. Férjem derék van, 's mondhatom boldog vagyok. Jusom van ezért, neked egy titkot fedeznem fel, — melyről ugyan a' lánykáknak nem

sokat beszélgetnek, 's a' fiatal legénykék sem sokat törődnek vele, de mely a' háztartásban még is a' legfontosabb, 's csak innen származhatnak az állandó szeretet, 's a' megmaradó boldogság“

Lúiza megragadá a' néni kezét. „Hiszen tudod, jó néni, hogy neked mindent hiszek. Nem de akarád mondani, hogy: a' szeretetet, 's a' folyvásti boldogságot nem a' történetesség, 's nem a' múlandó kecs, hanem csak lelkünk jó sajátsági állandósíthatják, 's ez az, mi soha el nem avulhat? Nem de ezt akarád?“

„S hát ha édesem az erények is megavulhatnak, 's idővel gyűlöttekké is válhatnak, szintűgy mint a' testi kelleme?“

„Á, de miket is beszélsz édes néni! nevezd hát bár egy erényt; mi idővel gyűlöltté válhatna.“

„Ha az gyűlöltté vált, nem nevezhetni többé erénynek, valamint azon egykori szép lányt sem szépnek, ki idővel anyóvá görzsedt össze.“

„Igen de, nénike, elfeledéd -e, hogy az erény nem földi?“

— 'S hát aztán!

„De miként lehetne a' szelidség és gyöngédség egykor gyűlöltté?“

— Azonnal mihelyt renyhe lágysággá vált.

„Hát a' férfiaság?“

— Mihelyt durva daczosság lett.

„'S a' szerénység?“

— Mihelyt-csúszás mászás.

„'S a' nemes büszkeség?“

— Mihelyt éretlen gög.

„'S a' szolgálatra készség?“

— Könnyen szegődiségre 's csapodárságra fajúl el.

„Nem, édes nénim, te csaknem megbántasz engemet, ennyire jövődő férjem nem aljúl-

hat el. Nem, néki mély értelme van, 's vonzalma mind ahhoz, mi szép és jó, ez megoltalmazza minden sikamlástól. 'S azon gyöngéd érzet, mi bennem szintúgy, mint benne meg van, biztosítja boldogságomat.“

— Hát ha majdan érzélgőssé válik? 's ez valódi ördöge a' házi életnek. Ti mind ketten érzékenyek vagytok, de az isten őrizzen-meg, hogy ez elfajuljon. Ősmered Erkélyi grófnét?—

„Ki nem rég hogy elvált férjétől?“

— Tudod-e az okát, hogy miért?

„Sokfélét beszélnek róla.“

— Ő maga beszélte el nékem azt, nevetséges de tanúságos is, 's neked csak mint példát beszélem el.“ —

A' néni következőt beszélt:

Erkélyi 's neje a' legszeretendőbb, 's boldogabb párnak tartaték, egybekelésök hosszas társalkodásból növekszett szerelem következete volt. Ők egymást valódi rajongva szerették. Mind ketten egymásnak látszának teremtvé, mindkettő szép, jó, érzékeny, minden kívánatjaikban 's nézeteikben egyezők.

Emlékeznek még azon esetre, hogy, midőn a' mátkásulás már meg volt, összevesztek a' szülők, 's a' házasságot felmondták. A' grófnét bújja halálos beteggé tevé, az ábrándos gróft pedig féltetni lehetett, ne hogy Werther vagy Siegwarként véget vessen élteinek. Végre hogy a' lehető szomorú következményeket megelőzzék, valahogy — legalább úgy szinlelték — kibékültek. Ez megmenté a' grófné életét, de mihelyt ő felabadott, azonnal megint háborogtak a' szülék, 's a' menyekzöt néhány évekig elhalasztani ügykezének. Ez így lévén, egy éjjel csak felkerekedék a' turbékló pár, túl utazott a' határszélyen, egybekelt, 's mint férj és nő jött vissza.

Ezóta ezen pár a' legboldogabbnak, 's az egyetértés, és béke példájának tartaték. Ők csak azért látszának élni, hogy reggeltől estig egymásnak tetszöt tegyenek. Az első évben még csak költeményekkel is dicsőíték egymást, képzelhetni meennyi gyöngédség, 's mennyi érzés lehetett benne; télben szintúgy mint nyárban példázó virágokkal ékiték ki egymásnak szobájit; minden butorjok bizonyos kedves emlék által vala szentesítve. A' második évben felhagytak ugyan ezen, az érzelgésig menő rajongásokkal, de minden társaságban, körzetben, bálban, 's mulatságban csak egymásra figyeltek, csak egymással társalkodtak, szóval, csak egymásnak éltek. 'S ez csak nem felöttlő volt. A' harmadik évben lehagytak ugyan ezzel is, de otthon még is csak ugyan azok voltak. A' negyedikben látszának szerelmök mámorából annyira ébrülni, hogy külön is, egyik itt, másik amott, esténként; sőt egész napon által is jól tudtak mulatozni, minden háza vágyás nélkül. De a' viszonttalálkozás annál elragadóbb volt. Az ötödikben már eltudott a' gróf hetekig utazni a' nélkül hogy szíve meghasadna, vagy a' búcsúkor elájúlna. De az ily távollétkor irt leveleket ha olvasnád! bezzeg azok ám a' levelek! He-loiz levelei Popetól csak firka azokhoz képest. Hatodik évben, ily esetekben beérték egy két barátságos hangú levéllel is. Hetedikben észrevették, hogy szerethetik egymást egész lélekből, ha szinte azt nem is mondogatják vagy irogatják egymásnak szüntelen. 'S ez már csakugyan sok volt. A' nyolczadik évben már nem valának oly magányzók, 's kezdenek mások iránt is érezni, többé nem vala a' többi világ szerelmöken kívül, csak figura. A' kilencedikben a' legszeretendöb-bek, delibbek, legjótékonyabbak 's érzékenyeb-bek, 's legtetszetősbekek valának, mind a' társa-

ságokban, mind otthon. A' tizedikben nem különbözének tőlünk szegény halandóktól, 's olyak valának mint milyeknek minden derék embereknek, kik tíz éve hogy együtt élnek, lenniök kell.

Most való, tíz évvel vénebbek voltak, de fájdalom, szerelmök 's erényeik is vénültek. Mindketten érzékenységokról már példabeszéddé váltak volt, 's ezért mindenki szerette őket.

Mingyárt a' második tized első évében megjegyzék egymásban azt, hogy most gyöngédségek nem volna oly zajos, mint volt, ezt ők igen természetesnek tarták, mert hiszen szeretni öröngés nélkül is lehet. A' második évben némű gyengeségeket is fedeztek fel egymásban. Eh de mit! el nézték azokat 's mindegyik óvakodva bánt egymással. A' harmadikban egyszer 's másszor történtek ugyan figyelmeztetések, is de attól csak hamar meg volt a' béke. 'S ha valamelyik fél sértest szenvedé is, abban bizonyos volt, hogy azt a' legédesb bocsánatkérés követendi. De már a' negyedikben úgy látták, hogy a' megkövetésnek gyakorinak kell lenni, 's mindenik gyanakodott, hogy a' másik képes volna önmagának mindent, de a' másiknak semmit sem engedni-meg. Az ötödikben történtek apró ingerkedések is, de a' megkövetés többnyire elmaradt. A' hatodikban szavaikat megkezdék fontolni, hogy az egyenetlenség elkerültessek. A' hetedik évben könnyen estek félre értések, 's igen hamar esett az is, hogy egyik a' másik kitorése miatt meg is neheztelt. A' nyolczadikban gyakran volt össze szóllalkozás, de minden következés nélkül, 's ha néhány napig dúzogtak is, de hamar jól volt minden. Efféle akármily példás házasoknál is megesik. A' kilenczedik évben azon okos elhatározásra jöttek, hogy az összekocczanásokat lehetőleg kerüljék-ki. „Te ingerlékeny vagy — mondá a' gróf — én is

az néha. E' nem ér semmit! Te tűzbe könnyen jössz, rajtam is megeshetik az. Eh de mit! legjobb: ha én is téged szabad lényedre engedlek, 's te is engem; 's így vígan élünk, a' nélkül hogy egymást kíuzanók. Mi szeretjük egymást az való, de azért nem szükség agyon bosszankodnunk.“ Ez a' grófnének is helyesnek tetszett. Azóta ketten kétfelé gazdalkodtak. Ritkán látták egymást máskor, mint evéskor. Egyik sem kérte: hol voltál, vagy hová méssz.? Ujra csendes napokat éltek, 's egymáshoz igen udvarisok voltak. 'S ha meg is történt hogy valamelyik a' másik szava vagy cselekvése miatt felberzenkedett, akkor egy deli bókolattal (kompliment) váltak-el, de minden a' helyén volt.

A' húszadik évben, egy estén volt az, hogy a' színházból haza jövén, vacsora után, beszélgetve a' kandalló tűzhöz telepedtek. Meg voltak hatva az érzékeny isflandi nézőjátéktól; a' boldog csendes házi élet képe, mely csak imint a' színen oly elvarázsló vala, úgy látszik hogy párukat fellelkesíté.

„Ah — mond a' grófné — mi jó volna, ha az ember mindég ifjan maradna!“

A de minek a' panasz! melyik asszony oly virgoney hasonló korban mint te? hidd, hogy közted most a' milyen vagy, 's milyen voltál menyegződ estvéjén, nem lelek különbséget, na egy kis szeszély! de az türhető. Házas életünk még is a' legirigylendőbb a' földön. Ha még egyszer ifjú legény volnék, bizonynyal mást nem, hanem csak téged vennélek-el.

„Ah mily módos vagy — mondá a' grófné — de édes barátom, gondold-el, hogy már húsz év tölt-el! 's mi vagyok most, 's mi voltam akkor?“

— No most egy szép kis menyecske, akkor pedig egy szép leányka. Egyiket nem cserélném

a' másikáért. Ekkor a' gróf magához karolván, ugyan csak czuppanta egy csókot rá!

„Mi boldogok volnánk, de még is egy valami kéne még, az, mi a' más házasok boldogságát teljessé teszi.“

Értelek, egy gyermek, ki kellemid's erényidet örökléné, nem de? — mondá a' gróf, megcsókolva nője kezeit — te még csak harmincznyolcz évü vagy, én meg negyven — ki tudja, hát ha — — —

„Ah mily boldog lennék! de egyetlen gyermek még is okozna annyi keserüt mint örömet, mert mily könnyen halhatna-el — de két gyermek — — —“

— Igazad van. De miért nem három? mert ha kettő közül egyik elhalna, megint az előbbi aggodalom állna bé. Tán tán csak meghalhat az isten, 's mily öröm leend, ha három gyermek enyeleg körül! — (Central University Library Cluj)

„Edesem — mondá mosolygva a' nő — az csak nem sok lenne. Mert felteszem ha mindenik fiú volna?“

— Nős jövedelmünk felmegy huszanöt ezerre, elég nekünk 's nekiek. Az időshet katonának adnám, a' másikat hivatalra — az igaz, sokba kerülne bíz az, de előmennének, van tekintetünk, rangunk, 's kedvező rokonságink.

„De edesem elfelejtet a' harmadikat!“

— Éppen nem, pap lesz, 's meg van.

„Mit pap? fiamból pap? de abból nem lesz semmi.“

— Miért nem? még püspök is lehet.

„Nem nem, miként nézhessem fiamat kopaszra beretvált fővel, 's csuklyában! ugyan miként jút e'féle eszedbe? ha száz fiam lenne, sem engedném ezt meg.“

— Csak ugyan kincsem, te csudálatos vagy. Azt hiszem, hogy az ő szerencsáját, mely a' mi-

énk is, minden rossz kedved mellett sem gátolhatod.

„Ezennel állhatatosan kinyilatkozok, hogy azt soha meg nem engedem, bár ha szeszélynek nevezed is. Tudom hogy neked valóban szeszélyed parancsoló urrá válnod, de azt se feledd, hogy az anyának is vannak jusiai.“

— Eppen bizony! Az atyának belátása van.

„De ha az nem mindég elégséges?“

— Ha az enyim nem volna elégséges édes grófné, bizony még végre a' kegyedére kéne szorúlnom. De ha szinte úgy is lenne, avagy akaratomat nem tudnám-e erővé tenni?

„Hiszen istenem! azt már csak tudnom kell hogy kegyed férjem és uram; de nincs szerencsém rabszolgálója lenni.“

— De biz' én sem vagyok ám bolondja édes grófné. Én ugyan eléggé 's talán még igen is engedékeny voltam mindenben, de megengedjen, ha mondom, hogy olykor olykor csak ugyan szörnyű balgatag feltalálási vannak.

„Elkötelezettje nyers tanításáért! de valyon ki volt az engedékenyebb? nem de hallgatva túróm idétlenségeit, 's nem de megengedek nagy lelkűen, inkább az értelem 's nevelés hibáinak, mint szive vétkeinek vévén azokat? De végre kifárad a' mennyei türelem is.“

— Igaza van, mert türelmem szeszélyei 's csudásságai által eléggé meg volt kísértve, 's köszönje-meg, hogy a' jármat eddig is le nem ráztam. Mert valóban cseppet sem kellemes dolog bolondságainak bókolgatni. Ezt már csak kimondom magyarán.

„Ha én is magyarán kívántam volna beszélni, eddig rég tudható vala, hogy maga egy gögös, önkényes önző, kivel ugyan csak bajosan jöhetni-ki; egy szivtelen figura, ki érzésről beszél mindég a' nélkül, hogy azzal bírna; mert

hiszen azzal szoktunk dicsekszeni, mink nincs:“

— Ugyan úgy? ezért emlegeti tehát kegyed belátását; 's gyöngédségét annyit! Mással szemfényt vesztethet, de engem istené a' dicsőség, nem oly könnyü rászédni. Az erény végtére is asszonyságánál csak alakosság, 's higgye-meg piperessége előttem annál gyűlöletesb, minthogy tudom azt is, hogy állunk belül. Ha nem sajnálám — higgye-meg, már eddig is visszaküldtem volna szüleihöz, hogy végre nyugtot lelhessek.

„Nyelvemről veszi-le a' szót; egy oly fesszes, unalmas önző mint maga egy értelmes asszonyt gyönyörködtetni nincs teremtvé, azért értheti, hogy nekem semmi sem ohajtottabb, mint az, hogy kegyedtől minél előbb megmenekedjem.“

— Ó igen örömet! im milyen szépen fejlődik-kí minden, azért szaván fogom, mert hiszen azt én is egész lelkemből kívánom. Adieu! szépeket álmodjék kincsem, gondolom hamar tisztában leszünk.

„Minél előbb, annál jobb édes grófuram.“

Csak rövid időn barátjaiknak, rokoniknak, minden közbe járulások mellett is megesett az elválás. Így szakadt egy hosszas 's boldognak tetsző szövetség egyszerre ketté, egy nevetséges öszvekokczanas három fiaik sorsa felett, kik még nem is valának, tevé azt. 'S valóban még is mind a' gróf, mind a' grófné a' legkellemesebbek közé tartoznak. Semmi rosszat nem lehet rólók mondani, csak azt hogy gyengeségeik vannak, mint minyjunknak.

„Nevetségesnek mondád ezen történetet édes néni?“ mondá bús arczczal Lúiza „oh ez engem csak nem kétségbe ejtett. Most látom azt, miként lehet a' jó embereknek is, kik egymást

szívből szerették, házas életök szerencsétlen. Ha nyugtalanúá tevel lelkem nénim, vigasztalj-meg hát, mert nézhessek-e leendő férjemre a' jövő-dőtöli félelem nélkül? oh csak képzeld, mi szörnyü lenne!"

— 'S nós? szölla kérdöleg a' néni.

„Ö nenikém, bár soha ne lennék vén! így bizonnal nem változhatna-meg férjemnek szerelme.“

— Be hibázol édes gyermekem! ha szintén oly szép és eleven lennél is mindég mint most, de férjed megszokná azt, 's egy kedvü lehetne iránta. A' szokás a' legnagyobb varázs erő, valódi jóltévöje a' házi életnek, ez a' szépet 's a' rútat is mindennapivá, türhetővé teszi. Ha vénülünk férjünk est, a megszokás miatt nem veszi észre azt. De ha mi örök ifjan maradnánk, 's ő megvénülne, nem lenne-e szerelem féltö? 's ez nem volna elég rossz? Jobb úgy, a' hogy van. Csak képzeld, ha te vén banyó volnál, férjed pedig mindég ifjú, ugyan hogyan érzénél? —

Lúiza megsurlá orocskáját 's felele „biz én nem tudom.“

— Hanem meg mondom már neked a' titkot; a' mely — —

„Ö mond, mond édes néni!“ felkiálta Lúiza.

— Nó hát ugyan csak jól figyelmezz, szölla a' néni — mit mondok azt valónak találtam. Két részbööl áll; egyik a' házas életben minden lehető összekocczanást megakadályoz, annyira, hogy végre még a' pókot 's a' legyet is barátokká tenné — a' másik pedig az asszonyi kellemnek legvalódibb tartósítója. —

„Dehogy!“ felkiálta Lúiza.

— Tehát az első ez; vedd külön mátkádat miingyárt az eljegyzés után, 's te is eskügy-meg

neki, de őt is esked-meg, hogy soha egymással még csak tréfából sem ingerkedtek, sem egymást nem bosszantjátok, értsd-meg: soha, de soha! a' tréfából ingerkedés is gyakorlat a' valódira. Továbbá: ígérjétek-meg, hogy soha semmi szín vagy mentség alatt is egymás előtt titkotok nem leend, mert nektek egymást egészen ismernetek kell, 's ha hibáztatok, bár fájjon is, de egymásnak valljátok-meg. De valamint egymásnak mindent kimondtok, éppen úgy titkoljátok-el házi, 's csupán csak titeket érdeklő dolgaitokat még szüleitek, 's testvéritektől is — szóval mindenkittől a' világon — Isten után alkossátok csak ti ketten otthontokat, mert bár ki is, ha belé lenne dolgaitokba avatva, hidd-el mingyárt képes volna köztetek pártot alkotni. Ezekre eskügyetek-meg, 's így valóban egyek lesztek. Ah, ha némely új pároska tudá, de meg is tartá vala ezen élet bölcseségét — mily sokan leendtek volna boldogok!

Lúiza egész örömmel csókolta-meg néjjét. „Ennek így kell lenni, mert különben a' házasok, ha egymást nem ismerik, idegenek lennének. Nő ez meglesz! De édes néni, hát ugyan miként lehet az asszonyi szépséget tartósítani?”

A' néni mosolygott. — Nem titkolhatni ugyan, hogy a' szép férfi százszorta jobban tetszik, mint a' rút, 's így természetes hogy a' férfiaknak is a' szép inkább tessenék; de a' szépség nem áll csupán a' bőr szín és alkat tetszőségében, mert mind ezt fellelhetni egy képben, vagy szoborban is, de az a' belső valóság, a' lélek az, mi minden helyzetben elbájol. A' férfiak annál inkább imádnak münket, minél több erénnyel láttatunk birni, 's a' semmirekellő férfit bár mily szép legyen is külsőleg — csak utáljuk. — Ha tehát szépséged' kívánod tartósítani, őrizd-meg

lelkedet mind azon tulajdonok, 's erények épségében, mikkel szerettedet meghódítád, 's ezt tethetni legjobb mód a' jámbor bizodalmas vallásosság. Látod lelkem, vannak erények, mik csak az életrevalóság következetei, de ezek a' körülmények szerént, minthogy azoktól függenek, változók, nem így a' valódi erények, azok mindig ugyan azok maradnak, mert az marad az isten is, kiben bízunk. Őrizd-meg ártatlan jó lelküsedet, a' többit az istentől várva, 's így lésszel mindég szép, 's mindég érdemes, hogy férjed szeressen. Tudod édesem hogy én örömet tánczoló, szeretem magam csinosgatni is, 's kedvellem a' vigszót is, tudod hogy az életről még nem estem kétségbe, mert hiszen még huszanhét évű vagyok, 's éppen ezért mondom: légy mindég az a' kedves jámbor jó lelkű, 's így lésszel mint anya, és nagyanya is szép.

Lúiza nyakába borult néniének, csendes könnyek gördültek-le arczáján, 's elégtől örömmel hálálta-meg a' néni tanácsát. Y. Z.

ERDÉLYI SZÁSZ TÖRVÉNYHATÓSÁGOKNAK MAGYAR HIVATALOS LEVELEIK I. APAFI MIHÁLY FEJEDelemhez.

I.

Celsissime Princeps Domine Domine nobis naturaliter Grátiosissime, fidelium servitiorum nostrorum in gratiam Celsitudinis Vestrae humillimam semper propensionem, debitamque semper commendationem.

Isten Nagyságodat minden dolgaiban boldogítsa 's tartsa-meg.

Kegyelmes Uram, Nagyságodat kelleték alázatosan ilyen okból levelünkben megkeresnünk, úgy értjük, hogy Segesvár székben az faluknak protectiojára jöttek volna bizonyos személyek, Törökek, minden falura; kellett azért minékünk is alázatos hivelévo Nagyságodnak, Nagyságodhoz biztunkban folyamadnunk, azon könnyörögvén Nagyságodnak mint Kegyelmes Urunknak alázatosan, Nagyságod méltóztassék az itt való Kőhalom széki szegény faluknak providealni, hogy az Nagyságod protectioja és szárnya alatt mi is maradhassunk-meg. Nagyságodnak megszolgáljuk. De coetero Eandem Celsitudinem Vestram quam diutissime feliciter vivere, valere et regnare desideran. Datum in Oppido Kőhalom die 11. Octobr. Ao. 1661.

Celsissimae Dominationis Vestrae

Servitores perpetui humiles fideles

Regius et Sedis Judices coeterique jurati cives
Kőhalmen. mp.

2.

Illustrissime Princeps ac Domine Domine nobis Clementissime.

Fidelium servitiorum nostrorum humillimam oblationem.

Udvarhelyi János uram ő kegyelme hozzánk küldetett czédulájában tiltja, hogy bor foglalásig egy veder bort se adhasson processusunkban levő szegénység máshova, holott Kegyelmes Urunk éz felháborodott szűk üdőben mivel élt, most is az saczot mivel veszi-fel az Porta con-

tentatiojára az szegénység, az egy szüretre néve adtak az szegénységnek pénzt, kivel szükségét 's az mostani felvetett summát az mint lehet szerit teheti, — noha így is eléggel — marad emberséges creditor embereknek adóssa, ha még is továbbra kénszergetik ereje felett az szegénységet éhel halóvá leszen. Annak felette Kegyelmes Urunk az bor foglalás ennek előtte egy néhány esztendővel ország végzéséből az Szászság on tollálatott. Minekokáért alázatosan könyörgünk Nagyságodnak mint Kegyelmes Urunknak, kegyelmesen megtekintvén az szegénységnek nagy igáját 's hogy jobb részént kuldussá maradott, az mit az nemes ország az akkori fejedelmek ő Nagyságok kegyelmes annuentiajából tollált, Nagyságod is abban az immunitásban minket tartatni kegyelmesen ügyekezék. Régi privilegiumunkban, szokásunkban ne bántódjunk. Az Nagyságod hozzánk való fejedelmi kegyelmességét alázatosan míg élünk megszolgáljuk Nagyságodnak mint Kegyelmes Urunknak. In reliquo Illustrissimam Celsitudinem Vestram felicissime valere desideran. Datum in Civitate Medgyes 17. Octobr. Ao. 1661.

Illustrissimae Celsitudinis Vestrae

humillimi fideles

Magister civium, Judices, juratique Cives
Civitatis Medgyesien. m.p.

P. S. Nagyságodnak alázatosan könyörgünk mint Kegyelmes Urunknak, méltóztassék Nagyságod az dézmásoknak itt processusunkban kegyelmesen parancsolni, az dézmálást, pinczejárást siesenek végbe vinni, mivel most is az Törökek, kik Ali Passához mentek, egy néhány helyen nagy károkat töttenek az pinczékben.

Celsissime Princeps ac Domine Domine nobis naturaliter Clementissime.

Servitiorum nostrorum humillimam ac debitam semper subjectionem etc.

Kegyelmes Úrunk, szintén ez órában érkezvén egy híreknek tudakozására járt emberünk Nagy Bányáról; az ki mi híreket hallott 's hozott légyen, Nagyságod méltóságos személye eleiben ugyan magát elküldeni el nem akarván mulatnunk, mind az nekünk szolló némely jó akaró Urktól érkezett levelekkel együtt, melyből Nagyságodnak Kemény János ur. állapotja 's táborának mivoltája rész szerint patescalni fog. Kihez képest Nagyságodnak mint Kegyelmes Úrunknak az Istenért alázatosan könyörgünk, méltóztassék bölcs itéleti szerént való kegyelmes és fejedelmi provisiot tenni felőlünk, ne talám véletleöül mi reánk rohanjanak, és szegény városunkat obsidealván, és így Nagyságodot in extremo necessitatis casu requirálnunk meg ne gátoltassunk. Melybeli Nagyságod kegyelmes provisióját és fejedelmi protectióját mi is fejünk fen állásáig meghálálhassuk, kiért az felséges Isten is Nagyságodnak az örökkévaló életben refundálja. In reliquo Illustrissimam Vestram Celsitudinem diu ad vota valere et gubernare desideramus etc. Datum Bistricii die 23 Decembr. 1661.

Celsitudinis Vestrae Principalis

humiles perpetuiq. fideles

Georgius Beöhm, Judex primar. et Senatus Civitatis Bistriciens. m. p.

(Folytatik.)